

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
D E L O V N O
I N S O C I A L N O
S O D I Š Č E**

VDSS Sodba Pdp 588/2022

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2023:PDP.588.2022

Evidenčna številka: VDS00064750

Datum odločbe: 17.01.2023

Senat: Helena Papež (preds.), Katarina Rajgelj (poroč.), mag. Biserka Kogej Dmitrovič

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi - izostanek z dela - obvestilna dolžnost - trajajoča kršitev delovnih obveznosti - pravočasnost odpovedi - izraba letnega dopusta

Zveza: ZDR-1 člen 33, 109, 109/1, 110, 110/1, 110/1-2, 110/1-4.. ZDSS-1 člen 41, 41/5.

Jedro

V primeru trajajoče kršitve subjektivni rok za podajo izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi ne začne teči že s prvim dnevom neupravičene odsotnosti, temveč za vsak nov izostanek začne teči znova od dneva tega izostanka. Navedeno pomeni, da tudi v primeru, če bi za vsakega od neupravičenih izostankov šteli, da je toženka istega dne ugotovila kršitev, povezano s tem izostankom, bi bila odpoved, podana dne 12. 3. 2021, še vedno podana znotraj 30-dnevnega roka glede vseh izostankov z dela v času od 12. 2. 2021 do 24. 2. 2021, kar še vedno pomeni 8 delovnih dni.

Izrek

I. Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijana sodba sodišča prve stopnje.

II. Vsaka stranka sama krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo zavrnilo tožbeni zahtevek tožnice na ugotovitev nezakonnosti izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 12. 3. 2021 ter ugotovitev, da tožnici delovno razmerje pri toženki ni prenehalo dne 12. 3. 2021, ampak še traja do odločitve sodišča prve stopnje; da je toženka dolžna tožnici za čas nezakonitega prenehanja delovnega razmerja priznati vse pravice iz delovnega razmerja, jo prijaviti v obvezna socialna zavarovanja ter ji obračunati mesečna nadomestila plače v višini 1.504,64 EUR

bruto, povečane za dodatek za delovno dobo v višini 4,62 % ter ji izplačati ustrezne mesečne neto zneske z zakonskimi zamudnimi obrestmi. Zavrnilo je nadalje zahtevek, da je toženka dolžna tožnici obračunati in izplačati plačo za mesec februar 2021 v višini 1.504,64 EUR, povečano za dodatek za delovno dobo v višini 4,62 % ter ji izplačati ustrezen mesečni neto znesek z zakonskimi zamudnimi obrestmi (I. točka izreka). Odločilo je, da tožnica sama krije svoje stroške postopka, toženki pa je dolžna povrniti njene stroške postopka v višini 559,98 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od poteka 8-dnevnega izpolnitvenega roka do plačila (II. točka izreka).

2. Tožnica v pritožbi uveljavlja vse pritožbene razloge iz prvega odstavka 338. člena ZPP. Navaja, da je sodišče prve stopnje napačno ugotovilo, da je bila izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi podana pravočasno. Nadrejena naj bi o dogajanju direktorja toženke obvestila šele dne 1. 3. 2021, vendar je slednja zatrjevano neupravičeno odsotnost tožnice zaznala že ob prvi razporeditvi tožnice na delo, torej že v obdobju od 23. 1. 2021 dalje. Tožnica je utemeljeno mislila, da je lahko na dopustu, ker so se dopusti v praksi pri toženki odobravalni za nazaj in v tem delu je sodišče napačno ugotovilo dejansko stanje. Naslovno sodišče tako napačno tolmači elektronsko sporočilo nadrejene A. A. z dne 8. 3. 2021. Zakaj bi nadrejena B. B. napisala, da ji menda ne bo odobrila dopusta za nazaj, če to ni bilo mogoče. Nadrejena tožnici ni izrecno odgovorila, da ji dopust ni odobren in tako ne drži ugotovitev sodišča, da je bila tožnica seznanjena, da ji dopust ni bil odobren. Drži sicer, da tožnica ni zaprosila za dopust po 7. 2. 2021, vendar pa v februarju sploh ni bila razporejena na delo, očitno torej njena prisotnost ni bila tako nujna, zato na delo pač ni prišla. Sodišče zmotno ugotovi, da je tožnica odklonila zdravstveni pregled oziroma se ne opredeli ali je imela za odklonitev pregleda utemeljen razlog. Tožnica je pojasnila, da ni mogla na pregled, ker je še v teku pritožbeni postopek glede priznanja njene zmožnosti za delo. S strani medicine dela, prometa in športa (MDPŠ) je bila namreč ocenjena kot nezmožna za delo, pa se je zoper to odločitev pritožila. Poleg tega se pregleda ni mogla udeležiti, ker ji je to preprečevalo njeno zdravstveno stanje. Ni logičen zaključek sodišča, da je tožnica sama kriva, da ni bila razporejena na delo, saj na delo ni bila razporejena že prej, ko je očitno nadrejena še mislila, da se bo tožnica udeležila pregleda na MDPŠ. Izredna odpoved po 4. alineji prvega odstavka 110. člena ZDR-1 ni utemeljena, saj je bila toženka z njeno odsotnostjo in razlogom zanjo seznanjena. Tožnica je namreč delodajalca ves čas obveščala o svojem zdravstvenem stanju, o prenehanju bolniškega staleža in o razlogih za nadaljnjo odsotnost. Razlog iz 2. alineje prvega odstavka 110. člena ZDR-1 pa je toženka v pisni seznanitvi z očitanimi kršitvami in vabilu na zagovor zgolj pavšalno omenila. Ker ta razlog v pisni seznanitvi ni bil konkretno pojasnjen, se tožnica do očitane ni mogla opredeliti. Navedeno v sodnem postopku sicer ni bilo polemizirano, ker sta se obe stranki opredeljevali le do 4. alineje, vprašanje ali je tožnica ravnala s hudo malomarnostjo ali krivdno, se ni zares pojavilo, zato se tudi v sodnem postopku tožnica o tem ni mogla izjaviti, kar predstavlja bistveno kršitev določb postopka. Sicer pa tožnica ni ravnala ne krivdno, ne hudo malomarno, saj na delo ni prišla, ker na delo ni bila razporejena, dejansko pa je bila v zmoti, da je zadeva urejena. Preprosto je sklepala, da bo nadrejena razumela, da gre tožnica še na zdravstvene preiskave. Sodišče tudi ne pojasni, zakaj naj bi tožnica ravnala hudo malomarno. Zgolj pavšalno navede tudi, zakaj je podan pogoj iz prvega odstavka 109. člena ZDR-1, zato je sodba tudi v tem delu obremenjena z bistveno kršitvijo določb postopka. Prav tako ne pojasni, zakaj izpovedi zaposlenih pri toženki šteje za verodostojni, čeprav sta različno izpovedovali, izpoved tožnice pa ne. Napačna je tudi odločitev glede stroškov postopka, ki se nanašajo na zahtevek iz naslova plačila razlike v plači. Predlaga razveljavitev izpodbijane sodbe in vrnitev zadeve sodišču prve stopnje v ponovno odločanje. Priglaša pritožbene stroške.

3. Toženka v odgovoru na pritožbo v celoti prereka pritožbene navedbe ter predlaga, da pritožbeno sodišče pritožbo zavrne kot neutemeljeno. Priglaša stroške odgovora na pritožbo.

4. Pritožba ni utemeljena.

5. Na podlagi drugega odstavka 350. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP; Ur. l. RS, št. 26/99 in nasl.) je pritožbeno sodišče izpodbijano sodbo preizkusilo v mejah razlogov, ki so navedeni v pritožbi, pri tem pa je po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 1., 2., 3., 6., 7. in 11. točke, razen glede obstoja in pravilnosti pooblastila za postopek pred sodiščem prve stopnje, ter 12. in 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri navedenem preizkusu je ugotovilo, da sodišče ni storilo bistvenih kršitev pravil postopka, na pravilno in popolno ugotovljeno dejansko stanje je sprejelo materialnopravno utemeljeno odločitev.

6. Sodišče prve stopnje je v predmetni zadevi odločalo o tožbenem zahtevku tožnice za ugotovitev nezakonitosti izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi, podane na podlagi 2. alineje prvega odstavka 110. člena Zakona o delovnih razmerjih (ZDR-1; Ur. l. RS, št. 21/2013 in nasl.), torej zaradi hujše kršitve pogodbene ali druge obveznosti iz delovnega razmerja, storjene naklepoma ali hude malomarnosti ter na podlagi 4. alineje prvega odstavka 110. člena ZDR-1 (iz razloga, ker delavec najmanj pet dni zaporedoma ne pride na delo, o razlogih za svojo odsotnost pa ne obvesti delodajalca, čeprav bi to moral in mogel storiti). Tožnici je bilo v izredni odpovedi očitano, da od 1. 2. 2021 do 24. 2. 2021 ni prišla na delo in svoje odsotnosti ni upravičila, v celotnem obdobju pa o razlogih za odsotnost ni obvestila toženke, čeprav bi to morala in mogla storiti.

7. Iz izvedenega dokaznega postopka pred sodiščem prve stopnje izhaja naslednje relevantno dejansko stanje:

Tožnica je bila zaposlena kot zdravnica specialistka v enoti Splošna nujna medicinska pomoč (SNMP), za polovični delovni čas. Njena neposredno nadrejena je bila A. A. Pred spornim obdobjem je bila tožnica od 17. 1. 2021 do 22. 1. 2021 začasno nezmožna za delo, od 23. 1. 2021 dalje pa je bila zmožna za delo. Tožnica je 22. 1. 2021 nadrejeno prosila za 14 dni dopusta in sicer od 23. 1. 2021 do 6. 2. 2021. Dopust ji ni bil odobren. Za čas od 7. 2. 2021 dalje tožnica za dopust ni prosila, ji je pa bil naknadno odobren bolniški stalež za čas od 25. 2. 2021 do 28. 2. 2021. Tožnica ni imela veljavnega zdravniškega spričevala za delo, zato je bila dne 29. 1. 2021 napotena na pregled na medicino dela, prometa in športa (MDPŠ), ki pa se ga ni udeležila. Posledično je v raspored dela ni bilo mogoče vključiti. Tožnica je bila v obdobju od 1. 2. 2021 do 24. 2. 2021 neupravičeno odsotna z dela, saj za ta čas ni imela priznanega bolniškega staleža, niti odobrene izrabe letnega dopusta. O utemeljenem razlogu za odsotnost z dela delodajalca ni obvestila. Odpoved je pravočasna, saj se je od zakonitega zastopnika pooblaščenca oseba, ki je vodila postopek odpovedi, C. C., s tem pa tudi zakoniti zastopnik, s sumom neopravičene odsotnosti seznanila dne 1. 3. 2021. Delovno razmerje ji je prenehalo z vročitvijo izredne odpovedi, to je z dnem 12. 3. 2021.

8. Pritožba neutemeljeno zatrjuje, da je sodišče storilo bistveno kršitev določb postopka, ker se ni opredelilo do vseh navedb tožnice. Sodišče prve stopnje se je v izpodbijani sodbi opredelilo do vseh relevantnih zatrjevanih dejstev. Glede vseh navedb se sodišču ni potrebno opredeljevati. Bistveno je, da je vsaki stranki zagotovljena pravica, da se v postopku izjavi, da navaja dejstva in predlaga dokaze. Pravici stranke, da se v postopku izjavi, ustreza obveznost sodišča, da navedbe vzame na znanje, pretehta njihovo relevantnost ter se opredeli le do tistih, ki so bistvenega pomena za odločitev. Navedeno je sodišče prve stopnje ustrezno upoštevalo.

9. Pritožbeno sodišče se strinja z razlogi, na katerih temelji pravilna odločitev sodišča prve stopnje, da je izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi zakonita.

10. Tožnica neutemeljeno graja materialnopravni zaključek sodišča prve stopnje, nanašajoč se na pravočasnost podaje izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi. Pritožbeno sodišče izpostavlja, da je bila kršitev tožnice trajajoče narave, saj je tožnica vsak dan znova neupravičeno izostala z dela (nazadnje dne 24. 2.

2021). V primeru trajajoče kršitve pa subjektivni rok za podajo izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi ne začne teči že s prvim dnevom neupravičene odsotnosti, temveč za vsak nov izostanek začne teči znova od dneva tega izostanka. Navedeno pomeni, da tudi v primeru, če bi za vsakega od neupravičenih izostankov šteli, da je toženka istega dne ugotovila kršitev, povezano s tem izostankom, bi bila odpoved, podana dne 12. 3. 2021, še vedno podana znotraj 30-dnevnega roka glede vseh izostankov z dela v času od 12. 2. 2021 do 24. 2. 2021, kar še vedno pomeni 8 delovnih dni. Že zgolj takšna kršitev pa zadostuje za zakonitost izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi po 2. alineji prvega odstavka 110. člena ZDR-1.¹ Tudi sicer ni bistveno, kdaj se je tožničina neposredno nadrejena seznanila z neupravičeno odsotnostjo tožnice, temveč kdaj se je z njo seznanil zakoniti zastopnik toženke oziroma od njega pooblaščen oseba, konkretno C. C. Le-ta je bila z njeno odsotnostjo seznanjena šele dne 1. 3. 2021, kar povsem prepričljivo zaključijo sodišče prve stopnje. Toženka je namreč lahko ugotovila, da je bila tožnica v resnici neupravičeno odsotna šele 1. 3. 2021, ko je s strani organizacijske enote SNMP prejela vse podatke o odsotnostih za mesec februar 2021 in ko je tožničina osebna zdravnica, po preverjanju iz kadrovske službe potrdila, da je tožnici z dnem 22. 1. 2021 zaključila bolniški stalež in ji torej slednji v spornem obdobju ni bil priznan. Pravilen je torej zaključek prvostopnega sodišča, da je odpoved, podana dne 12. 3. 2021, pravočasna.

11. Tožnica v pritožbi sodišču prve stopnje neutemeljeno očita, da je zmotno ugotovilo za odločitev bistvena dejstva. Vsa odločilna dejstva je sodišče prve stopnje, upoštevajoč metodološki napotek iz 8. člena ZPP, pravilno ugotovilo, pri čemer je za vsako od njih tudi navedlo preverljive, vzdržne, razumne in argumentirane razloge, zato pritožbeni očitki o zmotno ugotovljenem dejanskem stanju in kršitvi določb postopka (8. člen ZPP) ni utemeljen. Tudi sicer tožnica v pritožbi ponavlja argumente, ki jih je izpostavila že v postopku pred sodiščem prve stopnje in na katere je že sodišče prve stopnje ustrezno odgovorilo v obrazložitvi sodbe. Zlasti je sodišče prve stopnje izpovedi tožnice in obeh zaslišanih prič povsem pravilno dokazno ovrednotilo. Iz obrazložitve povsem jasno izhaja, da je sodišče pričama toženke sledilo iz razloga, ker sta bili njuni izpovedi bistveno skladni tako med seboj, kot s predloženo listinsko dokumentacijo. S tem pa je posredno odgovorjeno tudi na to, zakaj ni sledilo tožnici. Ne drži, da bi bili izpovedi prič C. C. in A. A., glede tega, kdaj mora delavec priti v službo neskladni, saj je A. A. na splošno izpovedovala, kakšen je redni režim prihoda na delo glede na razpored dela, C. C. pa o tem, kakšna je dolžnost delavca glede prihoda na delo po zaključku bolniškega staleža.

12. Tožnica neutemeljeno v pritožbi vztraja, da se na delo ni zglasila, ker na delo ni bila razporejena, ker za delo ni bila zmožna, prav tako ne za pregled pri MDPŠ, in ker je bila prepričana, da ima odobreno koriščen je letnega dopusta. Iz dokaznega postopka ne izhaja, da bi bila tožnica v času od 1. 2. 2021 do 24. 2. 2021 nezmožna za delo. Kot povsem jasno izhaja iz ugotovitev sodišča prve stopnje, slednje pa so tudi pritožbeno nesporne, ji je bil bolniški stalež zaključen dne 22. 1. 2021 in ponovno odprt od 25. 2. 2021 do 28. 2. 2021. V vmesnem času je bila tožnica torej za delo zmožna (nasprotnega namreč ni dokazala), zato tudi ni nobenega razloga, kot to pravilno izpostavlja že prvostopno sodišče, da se ni udeležila pregleda na medicini dela, prometa in športa, kamor je bila napotena s strani delodajalca dne 29. 1. 2021.² S tem, ko se ni udeležila zdravniškega pregleda na MDPŠ, pa je sama onemogočila, da jo nadrejena razporedi na delo, zato ne more biti upoštevna njena pritožbena navedba, da na delo upravičeno ni prišla, ker ni bila razporejena na delo. Resda iz dokaznega postopka izhaja, da se razpored dela pripravi v naprej, za mesec februar torej že januarja in da takrat tožničina nadrejena tožnice v razpored za februar 2021 ni vključila, ker še ni bil jasen njen status, vendar pa iz izpovedi njene nadrejene, ki ji je sodišče prve stopnje upravičeno sledilo, jasno izhaja, da bi tožnico, ko bi naredila pregled pri MDPŠ, takoj vključila v razpored dela, saj so delo v tistem času pri toženki opravljali tudi zdravniki iz drugih zavodov in koncesionarji. Logično in življenjsko je torej, da bi bila tožnica, po tem, ko bi opravila pregled pri MDPŠ, namesto "gostujočih zdravnikov" kot zaposlena pri toženki, takoj vključena v delovni proces, kar pa je, kot pojasnjeno, sama preprečila z neudeležbo na pregledu.

13. Glede na predloženo procesno gradivo, do katerega se je natančno in jasno opredelilo sodišče prve stopnje in na podlagi njega sprejelo svoje dokazne zaključke, pa so povsem neprepričljive tudi pritožbene navedbe o tem, da je bila tožnica prepričana, da ji je bil v spornem obdobju odobren letni dopust, kot tudi navedbe, da je pri toženki običaj, da se dopust odobrava za nazaj. Tovrstne pritožbene navedbe so celo v nasprotju z listinskimi dokazi, ki jih je v spis predložila tožnica sama, pa tudi z njeno lastno izpovedjo. Sodišče prve stopnje je v točkah 12 - 14 povsem prepričljivo pojasnilo, zakaj takšnim trditvam tožnice ne verjame, zato tozadevnih razlogov pritožbeno sodišče ne ponavlja in se na njih sklicuje. Dodaja zgolj, da že iz e-sporočila tožnice z dne 2. 2. 2021 njeni nadrejeni (A30), katerega v svojo dokazno oceno povzema tudi prvostopno sodišče, jasno izhaja, da je tožnica seznanjena z dejstvom, da ji dopust, za katerega je prosila, ni odobren (navaja namreč, da bi ji dopust morali odobriti). Zaslišana pa je tožnica tudi povsem nedvoumno pojasnila, da se za dopust vedno s predstojnico dogovorijo v naprej, da kadar so v službi se dopust napiše na velik urnik, če pa jih ni, se za dopust dogovorijo po e-pošti. Že iz njene izpovedi je tako povsem jasno razvidno, da se je dopust vedno s predstojnico dogovoril v naprej, z namenom, da se pripravi razpored dela, zgolj evidenca dopusta se je izpolnila na koncu meseca. Sodišče prve stopnje je tako na podlagi izvedenih dokazov povsem pravilno presodilo, da se dopust pri toženki ni odobral za nazaj in zato tožnica tudi ni mogla utemeljeno računati na to, da ji bo dopust, ki ji ni bil odobren niti za čas do 6. 2. 2021 (in za katerega je zaprosila), odobren za nazaj za čas od 7. 2. 2021 dalje. Za obdobje od 7. 2. 2021 dalje namreč tožnica ni niti zatrjevala niti dokazovala, da bi za koriščenje letnega dopusta ali kakršnokoli drugo obliko upravičene odsotnosti sploh zaprosila, kaj šele, da bi ji bila ta s strani delodajalca odobrena. Sodišče prve stopnje ni napačno tolmačilo e-sporočila z dne 8. 3. 2021, ki pa niti ni bilo poslano s strani nadrejene A. A. B. B., kot to napačno navaja pritožba, temveč s strani C. C. B. B. (A34). Tudi vsebino tega e-sporočila je prvostopno sodišče povsem prepričljivo analiziralo in jo logično umestilo v celotno dokazno oceno.

14. Na podlagi ugotovitve, da tožnica za odsotnost z dela od 1. 2. 2021 do 24. 2. 2021 ni imela nobene pravne podlage in je bila torej neupravičeno odsotna, je sodišče prve stopnje pravilno zaključilo, da je tožnica s svojim ravnanjem kršila temeljno obveznost iz določbe 33. člena ZDR-1, da opravlja delo na delovnem mestu oziroma v okviru vrste dela, za katero je sklenila pogodbo o zaposlitvi. Kršitve delovnih obveznosti je storila najmanj iz hude malomarnosti, zato je podan odpovedni razlog po 2. alineji prvega odstavka 110. člena ZDR-1. Sodišče prve stopnje je v točki 19 obrazložitve pojasnilo, zakaj meni, da je tožnica ravnala hudo malomarno, zato nasprotne pritožbene navedbe ne držijo. Prav tako ne drži, da se tožnica v sodnem postopku do zatrjevane hude malomarnosti ni mogla izjaviti in je zato podana bistvena kršitev določb postopka. V izredni odpovedi se tožnici jasno očitata tako kršitev po 2. kot 4. alineji prvega odstavka 110. člena ZDR-1, vključno z zatrjevano obliko krivdo, zato je imela tožnica vse možnosti, da se do navedb v izredni odpovedi v sodnem postopku opredeli. Pritožbene navedbe, da se tožnica v postopku pri delodajalcu do navedenega ni mogla opredeliti, pa predstavljajo nedovoljene pritožbene novote, ki jih pritožbeno sodišče ne upošteva (337. člen v zvezi z 286. členom ZPP).

15. Ne drži nadalje, da sodišče prve stopnje zgolj pavšalno navede, da je podan tudi razlog po prvem odstavku 109. člena ZDR-1, to je, da nadaljevanje delovnega razmerja ni možno niti do izteka odpovednega roka. Sodišče se je do navedenega pogoja jasno in natančno opredelilo v 19. točki obrazložitve. Iz razlogov povsem določno izhaja, da je toženka izgubila zaupanje v tožnico, saj se je slednja izogibala svojim delovnim dolžnostim (ni se hotela udeležiti pregleda na MDPŠ, zaradi česar jo ni bilo možno razporediti na delo, kljub dejstvu, da ji dopust ni bil odobren, ni prišla na delo in svojega statusa ni uredila, tako da so morali njeno delo nadomeščati z zdravniki iz drugih služb in koncesionarji in to v času epidemije, ko je bila enota SNMP ena izmed bolj obremenjenih enot). Pritožbeno sodišče se strinja z zaključki prvostopnega sodišča, da je izgubljeno zaupanje v tožnico objektivizirano, še posebej glede na nadaljnjo ugotovitev, da je tožnica sama že v e-sporočilu z dne 2. 2. 2021 napisala, da se na delo ne namerava vrniti, da pa ne želi kar pustiti vsega

dopusta, in je bilo tako iz njenih ravnanj povsem jasno razvidno, da delodajalec ne more več računati na njeno lojalnost v delovnem procesu.

16. Ker je izredna odpoved utemeljena že na podlagi 2. alineje prvega odstavka 110. člena ZDR-1, se pritožbeno sodišče ne opredeljuje do pritožbenih navedb, ki grajajo presojo sodišča prve stopnje, da je podan tudi razlog za izredno odpoved na podlagi 4. alineje prvega odstavka 110. člena ZDR-1, saj te pritožbene navedbe na drugačno presojo glede pravilnosti zavrnitve tožbenega zahtevka ne morejo vplivati (360. člen ZPP). Še posebej ob dejstvu, ker tožnica pogodba o zaposlitvi ni prenehala s prvim dnevom neupravičenega izostanka, temveč z vročitvijo odpovedi.

17. Nenazadnje pa gre zavrniti tudi pritožbene navedbe, ki se nanašajo na odločitev glede stroškov postopka. Stroški so priznani pravilno in skladno z Odvetniško tarifo. Tožnica je namreč poleg zahtevka za ugotovitev nezakonitosti izredne odpovedi uveljavljala tudi denarni zahtevak v višini 1.504,64 EUR iz naslova nadomestila plače za mesec februar 2021, za uveljavljanje denarnih zahtevkov pa ne velja določba petega odstavka 41. člena Zakona o delovnih in socialnih sodiščih (ZDSS-1; Ur. l. RS, št. 2/2004 in nadalj.) Ker je tožnica nadomestilo plače za ta mesec vtoževala iz razloga, ker je menila, da ni bila neopravičeno odsotna z dela, je toženka v odgovoru na tožbo, pripravljalnih vlogah in na naroku navajala in dokazovala nasprotno, zato ne drži, da se v zvezi s tem zahtevkom toženka ni opredeljevala niti v vlogi niti na naroku.

18. S tem je pritožbeno sodišče odgovorilo na pravno odločilne pritožbene razloge (prvi odstavek 360. člena ZPP). V kolikor tožnica morebiti na kakšno pritožbeno navedbo ni dobila izrecnega odgovora, pa ta izhaja iz konteksta celotne obrazložitve, kar zadošča, saj lahko iz obrazložitve te odločbe v zadostni meri spozna, kateri razlogi so vodili pritožbeno sodišče k njegovi odločitvi.³

19. Ker niso podani niti s pritožbo uveljavljani pritožbeni razlogi niti tisti, na katere pazi po uradni dolžnosti, je pritožbeno sodišče pritožbo tožnice zoper sodbo zavrnilo kot neutemeljeno in potrdilo sodbo sodišča prve stopnje (353. člen ZPP).

20. Odločitev o stroških pritožbenega postopka temelji na prvem odstavku 165. člena ZPP. Tožnica sama krije svoje stroške pritožbe, s katero ni uspela, toženka pa sama krije stroške odgovora na pritožbo, deloma na podlagi petega odstavka 41. člena ZDSS-1, deloma pa iz razloga, ker njen odgovor na pritožbo ni prispeval k hitrejši rešitvi zadeve.

¹ Prim. VSRS, opr. št. VIII Ips 247/2017.

² Tožnica tudi sicer v pritožbenih navedbah prihaja sama s seboj v nasprotje, saj po eni strani zatrjuje, da za delo ni bila zmožna, po drugi strani pa, da se je pritožila zoper odločitev MDPŠ, da za delo ni zmožna, kar ne more pomeniti drugega kot to, da je menila, da je za delo zmožna. Če je torej menila, da je predhodna odločitev MDPŠ o tem, da za delo ni zmožna, napačna, bi se torej še toliko bolj morala udeležiti novega pregleda pri MDPŠ, kjer bi lahko izkazala nasprotno.

³ Npr. sklep Ustavnega sodišča RS, opr. št. Up-429/01-5 z dne 24. 6. 2003 (2. točka obrazložitve), sklep VSRS, opr. št. III Ips 84/2017.

Datum zadnje spremembe: 23.03.2023